

Pravica vsakega je biti sprejet

■ **Marjeta Maruša Kerč**, univ. dipl. soc. del., je direktorica *Doma starejših občanov Ljubljana Bežigrad*.

V septembru 2019 smo se zaposleni iz vseh služb našega doma udeležili seminarja *Moje delo je ogledalo Doma starejših občanov Ljubljana Bežigrad*.

ampak da se pogovorimo in si iskreno povemo, kaj čutimo, mislimo in kako bomo to udeležili. Pomembno vlogo ima empatija. Predstavlja most med stanovalcem in med zaposlenimi, da razumemo, zakaj se drugi tako počuti (Steiner, 2007: 56), da brez sodb razumemo njegove dobre in slabe izkušnje (Simonič, 2012: 42). Kot nas uči Edith Stein, se s pomočjo empatije zavemo tudi tega, da obstajajo drugačne osebe od nas. To je bogastvo našega dela.

Še ena misel se mi utrne ob pogledu na našo tablo. To so elementi avtonomije na delovnem mestu v povezavi z našo osebnostjo. Biti avtonomen pomeni biti samostojen, prevzemati odgovornost za svoja dejanja, čustva in občutke ter zavračati vzorce, ki niso pomembni za življenje tukaj in zdaj. Zavedajoča se oseba sliši druge, ko govorijo, jih posluša in jim ponudi svoje mnenje. Spontana oseba vidi številne možnosti, med katerimi izbira svoje vedenje glede na situacijo, a ne na račun drugih. Pa intimnost, da smo sposobni izraziti občutke toplote, nežnosti in bližine do drugih (James in Jongeward, 2012: 283–287). Vse to se, ne da bi se tega zavedali, dogaja v naših odnosih s stanovalci in sodelavci. Tako posameznikov vrednostni sistem lahko sodimo po odnosu, ki ga le-ta kaže do vsega okoli sebe (James in Jongeward, 2012: 293).

Ko opazujem delavce našega doma, kako se ustavijo ob napisanem, vidim, da se jih dotakne. Tu piše nekaj o nas. Zavemo se, da je vsak od nas pomemben za dobro delovanje naše ustanove. Včasih nas hitenje, razmišljanje o delu, odgovornost in skrb prehitijo in prav je, da so naše vrednote nekje zapisane, da nas opominjajo, kdo smo. Prav je, da tudi ljudje, ki prihajajo k nam, vedo, kaj nam je pomembno. Vedno je lažje premagati stisko, če veš, kam vstopaš. Tudi stanovalci opazijo napisano. Ko smo iskali primerno mesto za namestitev table, so radovedno sodelovali.

Napisano nas vedno znova spominja na to, kaj želim jaz zase in kaj ponujam tebi. Kot nas uči Bern: jaz sem v redu in tudi ti si v redu. ☛

Literatura

- James, Muriel; Jongeward, Dorothy (2012): *Rojeni za zmago*. Ljubljana: Iskanja.
- Simonič, Barbara (2010): *Empatija*. Ljubljana: Brat Frančišek in Frančiškanski družinski inštitut.
- Steiner, Claude (2007). *Školovanje srca*. Novi Sad: Psihopolis Inštitut.

Predavateljica, gospa Klara Ramovš, nas je prijetno spodbudila k razmišljanju, kdo smo in kaj delamo. Pomagala nam je prepoznati tisto dobro, tisto, kar cenimo in kar smo, pa tudi tisto, čemur se je treba izogniti in nas ovira pri delu. Skupaj z njo smo razmišljali, spodbujala nas je in odpirala vedno nove vidike. Ko nam je postavila nalogo, naj premislimo in zapišemo deset stvari, ki so za nas pri delu pomembne, je nastalo veliko več, kot smo se zavedali. Poglobili smo se vase in zapisali mnogo dragocenega in pomembnega za prijetno sobivanje v domu. Mene je spodbudilo k razmišljanju o tem, da je pravica vsakega posameznika, da je sprejet, ljubljen, zaželen. Ko vstopamo v ustanovo, navadno ne pričakujemo nekega posebnega odnosa. Toda dom starejših

ni navadna ustanova. To je dom ljudi, ki živijo tu. To je organizacija, kjer ljudje ne opravljajo le svojega dela in so plačani zanj. Tu zaposleni želimo dati več. Ko smo razmišljali, kaj nas karakterizira, smo našli več, kot se zavedamo. Spoštovanje, razumevanje, empatija, primerna komunikacija, odgovornost do dela in sočloveka ... Naš moto *Skupaj delamo zgodbe* sprejemamo kot prepletanje stanovalcev, svojcev in zaposlenih v medsebojno sodelovanje in spoštovanje ter odkrivanje novih poti. Prav to soustvarjanje nas vodi do varnega prostora za odprto komunikacijo in skupno sobivanje. Če uporabimo besede Steinerja: ideje drugega, v tem primeru stanovalca ali sodelavca, občutja in želje spoštujemo kot svoje (2007: 225). To ne pomeni, da se drugi ideji podredimo,